

Ugyanoly dicséretet érdemelnek a kiadás többi részei, a pontos és hasznos Index Verborum, a Lithicának prózai kivonata, melyben a kiadónak számos sikerült emendációjával találkozunk, és a latin Damigeronnak újabb kiadása. Az utóbbi az első kiadással, Pitra kiadásával (1855) szemben határozott haladást mutat fel. Ábel e mű egyedüli kéziratát, a párisi kéziratot újból pontosan összehasonlította, és kimutatja, hogy Pitra nemcsak hogy a szövegnek obscen helyeit egyszerűen kihagyta, hanem a nélkül, hogy a kézirat eltéréseit felemlítette volna, számtalan esetben minden ok nélkül megváltoztatta, más esetekben pedig hibásan javította a hagyományozott olvasást. Nem keveset segített Ábel az által is, hogy egy másik párisi kéziratban talált kivonatokat és Marbodus Redonensis Lapidariusát, a görög Damigeronnak általa először közzétett töredékeit és a tizenharmadik századbeli Vincentius Bellovacensis Speculum Naturalejába felvett Pseudo-Dioscoridest is felhasználta a szöveg javítására. Végre számos szép emendációt magának a kiadónak és különösen Ring Mihály éles elméjének köszönhet Damigeron.

Mindezek után alig lesz talán szükségünk e jeles kiadást, melyről a külföldi kritika is a legnagyobb elismeréssel nyilatkozott (l. Riese Sándornak az Anthologia Latina, Ovidius stb. ismeretes kiadójának ismertetését a „Litterarisches Centralblatt”-ban 1881.) olvasóink figyelmébe melegen ajánlani.

P.

ANAKREONI DALOK.

(50) Legjobb tudomány.

Minek is tanítsz a törvény-
 S a beszédi műfogásra ?
 Mi közöm van oly vitákhoz,
 A melyek babot sem érnek ?
 Inkább taníts meg inni
 A boristen-adta nektárt,
 Inkább taníts mulatni,
 Arany Aphrodite mellett.
 Fejem őszebe van borulva.
 Vizet, ifju, s bort beléje !
 Hadd mámoríts el engem.
 Hamar eltemettek úgy is,
 S a ki holt, az mitse kér már.